Primer diumenge - Advent

Per VictorC el dl., 26/11/2018 - 00:00

Jr 33,14-16
1Te 3,12-4,2
Lc 21,25-28.34-36

L'evangeli i les lectures del 1r Diumenge d´Advent ens desconcerten una mica a tots. Sempre esperem el temps litúrgic d'Advent com un temps de preparació al Nadal. La propaganda comercial ja fa dies que ens atabala parlant de regals de Nadal, de torrons, neules i cava, de joguines pels nens, per tot arreu ja se senten músiques nadalenques i apareix el Pare Noel.

I en canvi l'evangeli d´avui, 1r diumenge d'Advent ens parla de la fi del món, de prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles, de la vinguda del Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i majestat, que cal estar alerta, vigilants i preparats. En què quedem, ens preparem al Nadal o la fi del món?

Potser per entendre aquesta duplicitat de sentits de l'Advent ens pot ajudar recordar que Advent és la traducció de la paraula grega "Parusía", que significava presència, vinguda o visita: la visita d'una divinitat als seus fidels, o la presència oficial d'un rei o personatge il·lustre als seus ciutadans. L'Església fa servir en l'any litúrgic aquesta paraula Advent-Parusía per expressar la doble vinguda del Senyor, la primera vinguda al mig de la nostra història i la darrera vinguda a la fi del temps, a la fi de la història. La primera vinguda va ser en pobresa i humilitat al pessebre de Betlem, la darrera vinguda, al final de la història, serà en gloria i majestat.

També el prefaci d'Advent ens parla d´aquestes dues vingudes del Senyor, de la primera quan vingué per primera vegada humil i fet semblant a nosaltres, i de la segona vinguda en glòria i majestat, quan ell mateix ens donarà els béns que ara esperem, tot vetllant, confiats en la seva promesa. Per això l'Advent és temps d´esperança i la litúrgia ens presenta textos dels profetes que anuncien que el desert florirà i que les armes es convertiran en arats, les ovelles pastaran amb el llop i el nen jugarà amb la serp.

Però no podem viure només del record del passat i de l´esperança del futur. El Senyor ve avui, ve cada dia, ve enmig de nostra vida quotidiana de la família, del treball, de la ciutat, de la comunitat cristiana, se'ns fa present en els pobres i desvalguts, en els nens i el ancians, en els malalts i marginats, en els migrants i estrangers que no tenen papers ni feina, en les víctimes de guerres absurdes i cruels, en els joves en atur, en les dones abusades, en els indígenes expulsats de les seves terres per les multinacionals, també en l'amor i la bellesa, en la natura i el cel estelat.

Com diu el poeta indi Rabindranth Tagore: “Ell ve, ve sempre, en cada instant i en cada edat, tots el dies i totes les nits. Ell ve, ve sempre, en els esplèndids dies de sol primaveral i en la foscor plujosa de les nits d´hivern. Ell ve, ve, ve sempre.”

El Senyor ve ara i avui, ve cada dia, hem de començar a preparar els camins del Senyor, talment que la memòria de la primera vinguda no sigui purament un record folklòric i de consum i que així també ens prepararem amb esperança a la seva darrera vinguda, quan serem examinats sobre l'amor. Aleshores serem plenament alliberats i estarem per sempre amb el Senyor.

Vine, Senyor, no triguis, que t´esperem!

ETIQUETES
PARUSÍA VINGUDA ESPERANÇA